Този документ е средство за документиране и не обвързва институциите

►**B**

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 12 декември 2011 година

относно присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., по отношение на членове 10 и 11 от него

(2012/23/ЕС)

(ОВ L 8, 12.1.2012 г., стр. 13)

Изменено със:

		Официален вестник		
		№	страница	дата
►**M1**	Регламент (ЕС) № 517/2013 на Съвета от 13 май 2013 година	L 158	1	10.6.2013 г.

▼B

РЕШЕНИЕ НА СЪВЕТА

от 12 декември 2011 година

относно присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., по отношение на членове 10 и 11 от него

(2012/23/ЕС)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 81, параграф 1 и член 81 параграф 2, букви а) и в) във връзка с член 218, параграф 6, буква а) и член 218, параграф 8, първа алинея от него,

като взе предвид предложението на Европейската комисия,

като взе предвид одобрението на Европейския парламент,

като има предвид, че:

(1) Протоколът от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинският протокол“) представлява значително подобряване на режима по отношение на отговорността на превозвачите и обезщетението на пътници, превозвани по море.

(2) Атинският протокол изменя Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. и предвижда в член 15, че двата инструмента се разглеждат и тълкуват заедно като един правен инструмент между страните по Атинския протокол.

(3) Членове 10 и 11 от Атинския протокол засягат Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела [1]. По този начин Съюзът притежава изключителна компетентност по отношение на членове 10 и 11 от Атинския протокол.

(4) След присъединяването на Съюза към Атинския протокол правилата относно компетентността на съдилищата, определени в член 10 от Атинския протокол, следва да имат предимство пред съответните правила на Съюза.

(5) Правилата относно признаването и изпълнението на съдебни решения, установени в член 11 от Атинския протокол, обаче не следва да имат предимство пред съответните правила на Съюза, обхващащи и Дания чрез Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността и признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела [2], нито пред правилата на Конвенцията от Лугано относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от 16 септември 1988 г. [3], нито

[1] ОВ L 12, 16.1.2001 г., стр. 1.
[2] ОВ L 299, 16.11.2005 г., стр. 62.
[3] ОВ L 319, 25.11.1988 г., стр. 9.

▼B

на Конвенцията от Лугано относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от 30 октомври 2007 г. ([1]), тъй като целта на прилагането на тези правила е да се гарантира, че съдебните решения се признават и изпълняват поне в същата степен, както и съобразно правилата на Атинския протокол.

(6) Атинският протокол е открит за ратификация, приемане, утвърждаване или присъединяване от държави и от регионални организации за икономическа интеграция, които са създадени от суверенни държави, прехвърлили компетентност на тези организации по някои въпроси, уредени от Атинския протокол.

(7) Съгласно член 17, параграф 2, буква б) и член 19 от Атинския протокол регионални организации за икономическа интеграция могат да сключат Атинския протокол.

(8) Обединеното кралство и Ирландия, спрямо които се прилага Протокол (№ 21) относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, са обвързани като част от Европейския съюз от членове 10 и 11 от Атинския протокол.

(9) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол (№ 22) относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, Дания не участва в приемането на настоящото, не е обвързана от него, нито от неговото прилагане, по отношение на членове 10 и 11 от Атинския протокол. Дания ще бъде обвързана от тези членове само като отделна договаряща се страна.

(10) По-голямата част от правилата на Атинския протокол са включени в правото на Съюза посредством Регламент (ЕО) № 392/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 година относно отговорността на превозвачите на пътници по море в случай на произшествия ([2]). По този начин Съюзът упражни компетентност по отношение на въпросите, уредени от този регламент. Отделно решение, отнасящо се до тези разпоредби, предстои да бъде прието, успоредно с настоящото решение.

(11) Държавите-членки, които ще ратифицират или ще се присъединят към Атинския протокол, следва при възможност да го направят едновременно. Поради това държавите-членки следва да обменят информация относно състоянието на своите процедури за ратификация или присъединяване, за да подготвят, доколкото е възможно, едновременното депозиране на документите си за ратификация или присъединяване. При ратификация или присъединяване към Атинския протокол държавите-членки следва да направят резервата, която се съдържа в насоките на ИМО,

([1]) ОВ L 339, 21.12.2007 г., стр. 3.
([2]) ОВ L 131, 28.5.2009 г., стр. 24.

▼B

ПРИЕ НАСТОЯЩОТО РЕШЕНИЕ:

Член 1

Присъединяването на Европейския съюз към Протокола от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г. („Атинския протокол“) се одобрява от името на Европейския съюз по отношение на членове 10 и 11 от него.

Текстът на тези членове е възпроизведен в приложението.

Член 2

1. Председателят на Съвета е оправомощен да определи лицето или лицата, упълномощени да депозират документа за присъединяване на Съюза към Атинския протокол по отношение на членове 10 и 11 от него, в съответствие с член 17, параграф 2, буква в), член 17, параграф 3 и член 19 от посочения протокол.

2. При депозиране на документа за присъединяване Съюзът прави следната декларация за компетентност:

„По отношение на въпросите, уредени в членове 10 и 11 от Атинския протокол от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., които са обхванати от член 81 от Договора за функционирането на ЕС, на Съюза е предоставена компетентност от държавите-членки на Европейския съюз, с изключение на Кралство Дания в съответствие с членове 1 и 2 от Протокол (№ 22) относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на ЕС. Съюзът упражни тази компетентност, като прие Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 г. относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.“.

3. При депозиране на документа за присъединяване Съюзът прави следната декларация относно член 17a, параграф 3 от Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., изменен с член 11 от Атинския протокол:

▼M1

„1. Съдебни решения по въпроси, уредени от Атинския протокол от 2002 г. към Атинската конвенция относно превоза на пътници и личния им багаж по море от 1974 г., които са постановени от съд на Кралство Белгия, Република България, Чешката република, Федерална република Германия, Република Естония, Ирландия, Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Република Хърватия, Италианската република, Република Кипър, Република Латвия, Република Литва, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Малта, Кралство Нидерландия, Република Австрия, Република Полша, Португалската република, Румъния, Република Словения, Словашката република, Република Финландия, Кралство Швеция или Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, се признават и изпълняват в дадена държава — членка на Европейския съюз, съгласно съответните правила на Европейския съюз по въпроса.

▼B

2. Съдебни решения по въпроси, уредени от Атинския протокол, които са постановени от съд на Кралство Дания, се признават и изпълняват в дадена държава-членка на Европейския съюз в съответствие със Споразумението между Европейската общност и Кралство Дания относно компетентността и признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела.

3. Съдебни решения по въпроси, уредени от Атинския протокол, които са постановени от съд на трета държава,

а) обвързана от Конвенцията от Лугано относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от 30 октомври 2007 г., се признават и изпълняват в държавите-членки на Европейския съюз в съответствие с тази конвенция;

б) обвързана от Конвенцията от Лугано относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела от 16 септември 1988 г., се признават и изпълняват в държавите-членки на Европейския съюз в съответствие с тази конвенция.“

4. Лицето или лицата, определени съгласно параграф 1 от настоящия член, прави резервата, която се съдържа в насоките на ИМО, при депозирането на документа за присъединяване на Съюза към Атинския протокол по отношение на членове 10 и 11 от него.

Член 3

Съюзът депозира документа за присъединяването си към Атинския протокол по отношение на членове 10 и 11 от него до 31 декември 2011 г.

Член 4

Държавите-членки предприемат необходимите стъпки, за да депозират документите за ратификация или присъединяване към Атинския протокол в разумен срок и при възможност до 31 декември 2011 г.

▼B

ПРИЛОЖЕНИЕ

ПРЕВОД

ЧЛЕНОВЕ 10 И 11 ОТ ПРОТОКОЛА ОТ 2002 г. КЪМ АТИНСКАТА КОНВЕНЦИЯ ОТНОСНО ПРЕВОЗА НА ПЪТНИЦИ И ЛИЧНИЯ ИМ БАГАЖ ПО МОРЕ ОТ 1974 г.

Член 10

Член 17 от конвенцията се заменя със следния текст:

„Член 17

Компетентен съд

1. Исковете на основание членове 3 и 4 от настоящата конвенция се предявяват пред едно от изброените по-долу съдилища по избор на ищеца, при условие че съдът се намира в държава — страна по конвенцията, и при спазване на вътрешното право на всяка държава — страна по конвенцията, относно подсъдността в държави с няколко възможни компетентни съдилища:

а) съдът на държавата по постоянно пребиваване или основно място на дейност на ответника, или

б) съдът на държавата, от която се отплава, или на държавата по местоназначение според договора за превоз, или

в) съдът на държавата по местоживеене или постоянно пребиваване на ищеца, ако ответникът извършва дейност в тази държава и попада под нейната юрисдикция, или

г) съдът на държавата, в която е сключен договорът за превоз, ако ответникът извършва дейност в тази държава и попада под нейната юрисдикция.

2. Исковете на основание член 4а от настоящата конвенция се предявяват по избор на ищеца пред едно от съдилищата, пред които може да бъде предявен иск срещу превозвача или фактическия превозвач съгласно параграф 1.

3. След настъпване на инцидента, от който произтичат вредите, страните могат да се споразумеят относно компетентния съд или арбитраж, пред който да бъде предявен искът за обезщетение.“

Член 11

Добавя се следният текст като член 17а от конвенцията:

„Член 17а

Признаване и изпълнение

1. Всяко решение на компетентен съд в съответствие с член 17, подлежащо на изпълнение в държавата, в която е постановено и в която не подлежи повече на преглед с редовни средства за правна защита, се признава във всяка държава — страна по конвенцията, с изключение на

а) случаите, в които съдебното решение е било постановено чрез измама; или

б) случаите, в които ответникът не е бил уведомен в разумен срок и когато не му е била дадена справедлива възможност да изложи защитата си.

▼B

2. Съдебно решение, признато съгласно параграф 1, подлежи на изпълнение във всяка държава — страна по конвенцията, ако са спазени формалните изисквания в тази държава. Формалните изисквания не позволяват делото да бъде възобновено по същество.

3. Държава — страна по настоящия протокол, може да прилага други правила за признаване и изпълнение на съдебни решения, при условие че техните последици гарантират признаване и изпълнение на съдебните решения най-малко в степента, посочена в параграфи 1 и 2.“